

Izhaja

vsak četrtek z datumom
prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošljajo uredništvu lista »Mir« v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osební pogovor od 11. do 12. ure
predpoldne in od 3. do 4. ure
popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankovani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasiló koroških Slovencev

Velja

za Avstro-Ogrsko . . . K 4—
» Nemčijo . . . » 5—
» ostalo inozemstvo . . » 6—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej.
Posamezna številka velja 10 h.

Za oglasila se plačuje po 10 h, med besedilom po 20 h za 1 cm² vsakokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 15 h, za parte, zahvale in izjave po 20 h za 1 cm². — Za male oglasila se plačuje po 4 h, debelo tiskano 6 h za besedo vsakokrat; minimum 40 h. Za izvestilo pri upravlštvu 40 h posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov:
Upravlštvó lista »Mir« v Celovcu,
Vetrinjsko obmestje št. 26.
Poštnohramilnični račun št. 96.232.

Leto XXXVI.

Celovec, 30. novembra 1917.

Št. 48.

Vladni manevri.

V svojem programatičnem govoru je predsednik Jugoslovanskega kluba, posl. dr. Korošec, dne 12. junija t. l. dejal: »Ko govorim v imenu naroda, ne zabim klicati tudi narodu, naj se združi! Prišle bodo grožnje, za njimi sladke vabe, kakor se je to že zgodilo, da bi nas odvrnili (od deklaracijskega programa). A ne vdamo se!«

V znani deklaraciji zahtevajo vsi jugoslovanski poslanci združenje vseh v naši državi živčih Jugoslovancev, torej Slovencev, Hrvatov in Srbov, ki žive v naši monarhiji. Krivice, zapostavljanja, preganjanja, gospodarsko izžemanje po močnejših narodih in hlapčevstvo, vse to mora za nas Jugoslovane nehati. Slovenske, hrvatske in srbske krvi je v tej vojni za cesarja in domovino preteklo toliko, da zaslužimo boljšo bodočnost, kakor je bila naša žalostna preteklost. Dovolj smo dorastli, da si sami gospodarimo. Takorekoč ves svet je za to, da si naj narodi sami sebi odločajo usodo in da morajo močnejši narodi nehati tlačiti manjše narode. Samoodločba narodov! Tudi svetovni mir je od tega odvisen, v tej vojni kakor za poznejše čase. Nemci in Madžari pa se z vsemi štirimi branijo, ker hočejo, da bi za vedno z žulji naših rok bogateli in se mastili. Vlada, zvesta izvrševalka nemških želj, pa skuša nemškim in madjarskim željam ustreči. Najbolj čudno pa je, da so tudi v Berlinu v skrbeh. Napoln uradna berlinska »Mitteleuropäische Korrespondenz« se zavzema za združenje Srbov in Hrvatov tako, da bi se združili Bosna in Dalmacija s Hrvatsko, Slovenci pa smo ji obležali v želodcu. Pravi, da bi Nemci bili sicer od Trsta odrezani in bi nemške naselbine med Slovenci izginile. Slovenci imamo izmed narodov v monarhiji naj srečnejšo lego, pa smo kljub temu eden izmed najrevnejših narodov, ker s pomočjo vlade in nemškega kapitala žanjejo na naših tleh tuji, mi pa smo njihovi sužnji. In to naj bi ostalo za vse večne čase? Ne in nikdar ne! Ako naša vlada ne mara rešiti jugoslovanskega vprašanja tako, kakor želimo Jugoslovani, potem se naj ne pritožuje, ako prepuščajo naši poslanci rešitev tega vprašanja bodoči mirovni konferenci. Ogrski ministrski predsednik dr. Weckerle je v zbornici

izjavil, da se more poljsko vprašanje končno rešiti šele ob sklepu miru. Če je to za Galicijo prav, bo prav tudi za naše južne dežele. Naša želja pa bi bila, da se naše jugoslovansko vprašanje uredi prej, doma v državi. Če pa tega vlada z Nemci in Madžari vred noče, je ona sama za posledice odgovorna!

Kar je naš bistroumni voditelj dr. Korošec napovedal, to se že dogaja. Z grožnjami, z vabami, z intrigami se skuša rešiti jugoslovansko vprašanje brez Slovencev in proti Slovincem. Povsod iščejo breznačajnih ljudi, ki bi se dali vpreči v vladni voz proti svojem narodu, proti srečni bodočnosti lastnega naroda. Madžari se poslužujejo na Hrvatskem stranke Frankovcev. Toda Frankovcem je hrvatski narod dal takoj primeren odgovor pri prvi priložnosti, pri mestnih volitvah v Zagrebu. Niti en Frankovec ni bil izvoljen. Na Slovenskem je ni bilo politične stranke, ki bi se bila drznila nastopiti proti deklaraciji Jugoslovanskega kluba. Celó vedno vladni dr. Šusteršič jo je podpisal, čeravno je bila javna tajnost, da je deklaracijo podpisal s peresom, ne pa tudi s srcem. Ko pa ni bil izvoljen za delegata, je dobil prvo priložnost, da je mogel dezertirati iz sklenjene vrste naših poslancev. Ker je ves naš narod za deklaracijo, je na svojem begu iz stranke izjavil, da se bo tudi izven Jugoslovanskega kluba trudil za uresničenje deklaracije. Boji se torej, stopiti pred narod z odkritim vezirjem, ker bi ga sicer zapustili zadnji njegovi osebni pristaši. Toda znano je, da je na Dunaju konferiral za hrbtom kluba z uradniki zunanjega ministrstva in zastopnikom hrvatske frankovske stranke. Da ustreže vladi in oslabi naše vrste, je 22. novembra v Ljubljani sklical sejo izvršilnega odbora in tam ob navzočnosti samo 63 svojih pristašev razdružil Slov. ljudsko stranko na Kranjskem in ustanovil »Slovensko kmečko stranko«. Stranko, ki jo je zasnoval rajni dr. Krek in jo povzdignil do vrhunca moči in slave, je po njegovi smrti razbil dr. Šusteršič; toda razbil je le formo, duh pa ostane, organizacija ostane, hvala Bogu, brez drja Šusteršiča in njegovih osebnih oboževalcev. Zdaj bo tudi drugim jasno, zakaj dr. Šusteršič ni hotel življenja v Vseslovenski ljudski stranki, ki bi bila najboljši branik proti vladnim naskokom.

Pripravljali je že dolgo svojo dezertacijo in iskal za to le priložnosti. Že v žalostnih časih Stürgkhove nesrečne vlade, ko so Nemci hoteli izpeljati svoje »Belange«, je v najtesnejši zvezi z vlado pripravljali razkol in pridno denunciral, ko so se na Slovenskem začela preganjanja, namesto da bi bil nedolžne žrtve branil. On in njegovi pristaši z drjem Lampetom so že zdavna pripravljali ustanovitev kmečke stranke. Prej so hoteli dobiti vse važne postojanke. Predvsem so hoteli dobiti Zadržno zvezo, in ker se jim je to ponesrečilo, so ustanovili »Zadržno centralo«. Že na občenem zboru »Zadržne Zveze« 30. decembra l. 1916 je dr. Lampé kazal rožičke in megleno naznanjal, kakšno pot da bodo ubrali, rekoč: »Z Bogom, profesorji in filozofi, mi smo pa za kmeta.« Že tedaj je torej prefrigani gospod dr. Lampé snoval načrt za novo stranko, ki bi s svojim imenom vlekla. Kakor da bi S. L. S. ne bila kmečka stranka! Vse njeno zares velikansko delo je bilo za kmeta. Toliko, kakor je S. L. S. na Kranjskem storila za povzdigo kmetijstva, v tako kratkem času pač nobena druga stranka v celi monarhiji ni storila. Velikansko delo velikega duha pokojnega drja Kreka.

Pa vlada se bo z drjem Šusteršičem vračunala. V trenutku, ko je ta mož zapustil narodne vrste in stopil v vladni krog, četudi prikrito, bo narod njega zapustil. Vse slovensko časopisje je njegov korak najostreje obsodilo, tudi »Slovenec«, ki je bil žal dovolj časa Šusteršičevo osebno trobilo. Morda bo dr. Š. na zunaj nastopil celó ostro zoper vlado, da natrosi peska v oči, toda vlada ve, kaj ji je od te strani pričakovati.

Tudi v Bosni pritiska madjarska vlada. Skoro istočasno z begom drja Šusteršiča je objavil v »Hrvatskem Dnevniku« nadškof dr. Stadler izjavo proti deklaraciji. Vemo, da se je to zgodilo le na velik pritisk, a obžalovati je, da se je udal prevzvišeni nadškof onim, ki stojé za njim. 51 pristašev iz Bosne je podpisalo to izjavo, toda z imeni se niso upali na dan, da ne bi narod izvedel za te »odlične moze«. Ne dvomimo, da je prevzvišeni naroden mož, ki hoče tudi Slovincem dobro, saj v svoji izjavi naglašá, da ni proti sodelovanju s Slovenci, marveč da je temeljna točka njihovega programa podpirati Slovence v borbi za samoohrano. Toda žal se je dal ujeti; njegov program ne pomeni za Slovence nobene pomoči, ampak našo smrt.

Ne mislimo, da so vsa ta prizadevanja avstrijske in ogrske vlade zadnja preizkušnja za nas. Prepričani smo, da bo vlada porabila še mnoga druga sredstva, grožnje, vabe; Bog ve, kakšne govorice bo spravljala med ljudi, da bi jih preslepila. Toda mi ostanemo trdni, vedoč, da bo tudi tem preizkušnjam enkrat konec in da pride za nas boljši čas, tako gotovo, kakor vsako jutro vzhaja zlato, svobodno solnce.

Kako je z vojsko.

Leninova vlada je ponudila osrednjim državam premirje in mir. Oficialnega poročila nimajo niti na Dunaju, niti v Berlinu. Vendar pa ni dvoma, da je ta vest resna. Za nas ni nobenega vzroka, da ne bi sprejeli ponudbe, ako se na Ruskem vzdržijo na vladi boljševiki. Poročila iz Rusije so preveč nezanesljiva, da bi si bilo mogoče o tem napraviti zanesljivo sodbo. Neko poročilo pravi, da korakate dve armadi proti Petrogradu in Moskvi. General Duhonin se brani, izvršiti Leninovo povelje in ponuditi armadnim poveljnikom centralnih držav premirje. Armada pa strada, ker sedanja vlada ni skrbela za dovoz. To lahko pospeši premirje, lahko pa tudi ogorči armado proti boljševikom. Neki iz Rusije došli Francoz je v Haparandi pripovedoval, da nekateri vojaki hočejo zapustiti fronto že novembra, drugi pa so se odločili za december. Rusiji grozijo zavezniške države, ako prelomi pogodbo z dne

Podlistek.

Vrlemu možu vojaku Šimnu Malleju.

V spomin napisal A. Podsinjski.

Krasno pomladansko jutro je bilo. Probujena se je lesketala v žarkih jutranjega solnca ozelenela narava, ptičji spev se je razlegal daleč naokrog, drevje se je gibalo, okrašeno s cvetjem; neutrudne čebelice so prefrkavale od cvetlice do cvetlice ter nabirale medu. Vse se je veselilo in radovalo ter občudovalo vsemogočno dobrotljivost Stvarnikov.

Le sredi vasi se niso veselili lepega jutra. Slovo, oh to kruto slovo, ko se v tem velikem, veleresnem času ne ve, če se potem še kdaj vidimo.

Slovo, morda slovo za vedno. Na pragu stoji, obdan od svojih dragih, nad vse ljubljenih otrok, šestero deklic, vedno veselih, ter se poslavlja od svojega skrbnega očeta. Žalost jim danes stiska srce, ko poslušajo očetove poslovilne besede, njegove opomine in nauke: Naj hodijo rade v cerkev in naj molijo za njega, da bi se srečno vrnil, ter naj ubogajo skrbno mamico. Ura slovesa se bliža, zapustiti jih bo moral sedaj ter se podati v daljne tuje kraje na branik naše domovine, kjer umirajo naši junaki, drug za drugim.

Toda smrt izbira, najboljši legajo v gomile.

Dne 10. septembra pride poročilo, da je vsled bojnih naporov izdihnil svojo blago dušo v neki

Podpisujte VII. vojno posojilo!

5. sept. 1914. Amerika grozi, da ustavi vsak dovoz, posojilne pogodbe je pa Leninu že odpovedala. Ime Kerenjskega se že zopet sliši in ni izključeno, da se isti zopet pojavi. Med boljševiki samimi je nastal razkol. Ako se posreči premirje in poseben mir z Rusijo, bi to položaj na bojiščih mahoma izpremenilo. Antanta bi bila hudo udarjena, ker dveh milijonov ameriških vojakov vendar ni mogoče tako hitro prepeljati na evropsko bojišče, da bi nadomestili Ruse.

Na bojišču je položaj neizpremenjen. Le s tirolske strani je Hötendorfova armada med Brento in Piavo po silnih bojih pridobila nekoliko na ozemlju. Več angleških in francoskih divizij je v Vicenzi za rezervo.

Angleži so minoli teden napadli na črti med St. Quentinom in Scarpo. Zavzeli so dve nemški obrambni črti. Ves njihov trud, prodreti nemško fronto, se je pa ponesrečil. Vse nadaljne napade pri Cambrai so Nemci odbili. Tudi Francozi napadajo.

Dnevne vesti.

Cesar v Beljaku. Dne 26. t. m. zjutraj se je cesar pripeljal z dvornim vlakom v Beljak, kjer je sprejel poveljnika južnozapadne fronte, fm. nadvojvodo Evgena in g. p. Borojevića. Ob 9. uri se je cesar odpeljal naprej.

Za domovino. Dne 14. t. m. je na gori Tomatico padel praporščak Gerhard Portugall. To je že drugi sin gospoda I. državnega pravdnika Viljema Portugalla, ki je obležal na bojišču. To je prebridek udarec. Ves Celovec sočustvuje s tako hudo prizadeto rodino. — Kakor se še le sedaj poroča g. celovškemu trgovcu Amandu Prosenu, je bil njegov starejši sin Amand Prosen pri Bellunu v Italiji zadet v glavo in je umrl. Artillerijski poročnik Amand Prosen je bil dovršil gimnazijo. Bil je dober dijak in dober katoličan. — Na italijanskem bojišču je bil od bombe zadet celovski trgovec Matija Vraničar. Svoj čas je bil aktivni feldvebelj pri 17. polku v Celovcu in narodno zaveden mož. Pred nekaj časom je umrla tudi njegova žena. N. p. v m.!

Čehi in vojno posojilo. Centrala Živnostenske banke v Pragi je zase in svoje podružnice podpisala dvajset milij. kron 7. avstr. voj. posojila.

Samomor. Dne 25. t. m. je ponoči skočila v kanal na Lendu 70letna gospa Marija Stosier, žena bivšega celovškega mesarja Pavla Stosierja. Že enkrat je šla v vodo, pa so jo rešili. Ni bila prav pri pameti. Pred leti se je ustrelila tudi njena hčerka.

Na begu ustreljen. Dne 23. novembra je orožnik iz Žihpolj zasledoval bežečega italijanskega vojnega ujetnika. Ker se ta na vojaški poziv ni ustavil, je orožnik ustrelil nanj in ga zadel. Ustreljeni se je pisal Zaccaria. Mrliča so prepeljali v žihpoljsko mrtvašnico.

Na naslov g. okrajnega glavarja v Šmohorju. Vodja šmohorskega okrajnega glavarstva, gospod Merlin, je med vojno ves čas, odkar je v Šmohorju, za razmere med Slovenci kazal veliko zanimanje, včasih bolj kakor je bilo prav in bolj kakor je moglo biti slovenskemu prebivalstvu všeč. Posebno tesno ga je pa spajala vez z nekim županom, ki je po rodu Slovenec, po mišljenju pa tistega kova, kakor želi gospod vodja, „deutschfreundlich“. G. vodja hoče imeti v okraju svoje vrste politični red, ki se sicer ne strinja vedno s § 19. državnega temeljnega zakona, prebivalstvo pa zahteva gospodarski red. Zato bo g. vodja okrajnega glavarstva brez dvoma zanimal sledeč slučaj, ki se je zgodil v njemu tako na srce prirastli občini: L. 1916 so ob košnji vzeli ruske ujetnike in jih nadomestili z vojniki, ki so jih imeli kmetje osem do deset dni. Predno so vojaki odšli, sta prišla neki četovodja in neki desetenik povedat, da dobijo kmetje za vsakega vojaka za hrano, ki so jo dajali vojakom, izplačano pri občini po 3 K 90 v. Pred odhodom vojakov je pa občina po svojem organu naznala, da morajo kmetje vsakemu vojaku izplačati 1 K 20 v na dan. To so seveda kmetje radi storili, nekateri so še več dali; potem so se pa pobrigali za denar, ki bi ga morali dobiti od občine za hrano. Župan je neko osebo, ki je prišla po ta denar, precej nahrulil in je nato izplačal nazaj 1 K 20 v, torej svoto, ki so jo od kmetov dobili vojaki in ne župan. L. 1917 ob vigredni košnji so dobili kmetje zopet vojake; predno so vojaki odšli, je vojaško poveljstvo zopet naznanilo, da dobijo kmetje za hrano plačano, tako kakor prvič. Sedaj pa občina ni tirjala od kmetov za vojake, pač pa so od kmetov tirjali vojaki; kmetje so pa zopet rekli, da bodo plačali, ko dobijo od občine denar za hrano. Tako vojaki niso dobili nič in kmetje tudi nič. Vprašamo: Ali je bil župan res dolžan izplačati za vsakega vojaka za hrano po 3 K 90 v ali ne? Ako župan ni dobil denarja za to izplačilo, zakaj je vrnil

prvič 1 K 20 v? Kdo je torej kriv, da vojaki vdrugič sploh niso dobili nobenega plačila? Ker zadeva že dolgo teče in vendar še ni urejena, prosimo g. vodjo Merlina, da se tudi za to zadevo pobriga in jo uravna.

S. L. S. in dr. Šusteršič. Beg dr. Šusteršiča in edinega njegovega pristaša v Jugoslov. klubu, posl. Jakliča iz kluba je obsodila vsa slovenska javnost. Oglašajo se že tudi dr. Šusteršičevi volilci, ki uskoku pošiljajo nezaupnice. Takoj na votlodonečo izjavo dr. Šusteršiča, da je izgubil zaupanje do raznih klubovih članov, posebno pa do načelstva, so državni poslanci iz Kranjskega v „Slovenec“ izjavili: Da dr. Šusteršič že delj časa iz tehničnih vzrokov ne uživa tistega zaupanja, da bi mu mogli poveriti v tem usodnem trenutku zastopstvo naše stvari v delegacijah. S tem da izvršujejo tudi en del poslednje volje nepozabnega dr. Kreka. Niso se mogli zanj odločiti, tudi če nebi imeli ozirov na klubovega načelnika. Tudi Jugoslov. klub je izjavil, da je v splošnem narodnem interesu smatral za neobhodno potrebno, da v sedanjem veleresnem času zastopa klubovo politiko posebno tudi v delegacijah njegov načelnik. Klub se zahvaljuje vsem tistim kranjskim poslancem, ki so oddali svoje glasove dr. Korošcu. Obenem izreka klubovemu načelniku polno zaupanje. — Vse to je z merodajnega mesta najhujša obsodba politike dr. Šusteršiča. S. L. S. se ni razšla, ako je to konstatiral njen odstopajoči načelnik in njegov izvršilni odbor. Člani izvršilnega odbora, ki ne soglašajo z dr. Šusteršičem, so poslali dr. Š. sporočilo, da k seji ne pridejo, ker je sklicana na dan, ko se je vestni drž. poslanci ne morejo udeležiti, in ker se opozicija ne more odzivati vabilu poslanca, ki je izstopil iz Jugoslovanskega kluba. — Opozicija je že osnovala novo začasno vodstvo stare S. L. S. Predsedstvo je prevzel velečastiti gospod prelat Andrej Kalan. Da bi onemogočil opoziciji posluževati se njenega starega strankinega imena, je dr. Š. po svojem zaupniku Kregarju dal 25. t. ustanoviti Slov. ljudsko stranko za mesta, trge in industrijalne kraje. Očividno je dr. Š. storil to zato, da bi nepoučeni smatrali Kregarjevo akcijo za akcijo opozicije. No, na tak lim pač ne bodo ujeli mnogo ljudi. To pa je tudi dokaz, da je cela stvar od dr. Š. in njegovih privržencev dr. Lampeta, dr. Pegana, Kregarja, Štefeta in dr. Dermastije že zdavnaj dobro premišljena in pripravljena. Čez noč se nobena nova stranka ne ustanavlja. Tudi tiskarno so si za ta slučaj že pripravili. Zadržano tiskarno so namreč kupili dr. Šusteršič, dr. Pegan in gospoda Röger, Nemca. Že več kot pol leta so se v tiskarni vršile priprave za izdajanje lista. Tudi „Kmetovalca“ so se te vrste ljudje polastili, ker je dr. Lampé predsednik „Kmetijske družbe“. Dobro so se pripravili, pa ne lepo, in njihova dejanja sama jih obsojajo.

Poročnik Miloš Lečnik piše svojemu tovarišu iz italijanskega ujetništva: „Prisrčno pozdravljam vse svoje tovariše; neizmerno se veselim svidenja, žalibog mi ne dovolijo razmere, da bi vsem pisal. Sicer ni preslabo, samo dolg čas mi je, ker nimam nobene knjige. Sem tu na samotnem otoku; vsak dan se kopam v valovju morja, gledam, kako prihajajo in odhajajo parniki, gledam in mislim: kateri parnik me bo spet odnesel v drago mi domovino.“ Tovariši, dajte mu pisati, naslov: Asinara pei Sardinia, Italia.

Odlikovani so bili: Črnovojnik korporal Ferd. Striker (Peršač), črnov. inf. Miha Paradiš (Žmelcarjev), črnov. inf. Franc Čevnik (Peželnov). Vsi trije so prejeli bronasto svetinjo I. razreda in Karlov križec. Srebrno hrabrostno svetinjo II. razreda in bronasto I. je prejel črnov. inf. Franc Lipovnik (Potočki), bivši urar iz Guštanja. Vsi štirje so vrli Slovenci s Tolstega vrha in se bijejo že 32 mesecev na raznih frontah, so še hvala Bogu zdravi, kar tudi vsem domačim in čitateljem ter čitateljicam našega lista želijo in skorajšnje veselo svidenje.

Prisrčno pozdrave pošiljajo vsem bralcem in bralkam „Mira“ z italijanskega bojišča Nischelwitzer Lojze iz Hodiš pri Celovcu, Tschernut Lovro iz Celovca, Jožef Dreier iz St. Jurija pri Velikovu, Šimen Černe iz Šmarjete v Rožu in Janez Rutnik iz St. Primoža pri Muti.

Dopisniki „Mira“, kje ste? Iz najbolj znanih narodnih krajev ne čitamo več v „Miru“ nobenih poročil. Ali so res vsi dopisniki odšli na vojno? Ali je mar vojna že popolnoma ubila narodno zavest? Oglasite se bolj pogosto s kratkimi, zanimivimi stvarnimi novicami, in ljudstvo naše se bo zopet zbudilo; zanimanje za naš „Mir“ bo vedno bolj rastlo, list se bo vedno bolj širil. In ravno zdaj je treba, da ljudstvo „Mir“ pridno čita in ga ima naročenega vsaka slovenska hiša, ko se nam bližajo novi časi. Naj bi tudi vojaki bolj pridno dopisovali. Saj čitamo radi njihova poročila z bojnega polja! Rodoljub z dežele.

„Mir“ in Družba sv. Mohorja. Razveselilo me je, ko sem čital, da Mohorjeva družba izda za prihodnje leto zopet 6 knjig, pa še bolj bi veselilo mene in mnogotere koroške rodoljube, ako bi „Mir“ zopet dobil 6 strani. Dosti striže naše časnike cenzura, ali pa je bilo res treba, da smo naše glasilo pristigli sami in to v sedanjem za naš razvoj in obstoj tako pomembnem času? Če listu res tako huda prede in ravno zanj ni denarja, pa naj se ustanovi poseben narodni sklad za razširjanje „Mira“. Precej denarja se nahaja zdaj med ljudstvom, daruje in razmetuje se denar za vse mogoče dobre in za nas Slovence večkrat nedobre namene, zakaj bi ne darovali tudi kaj sami zase! Ganimmo se, dokler še živimo, saj nas hočejo naši nasprotniki že kot mrtve pokopati. Naj se glas „Mira“ kot bojna trobenta mogočno glasi po vsej slovenski Koroški. (Uredništvu iz srca izgovorjeno!)

Rodoljub z dežele.

Kotlje. V preteklem tednu so v koteljski občini ujeli kar 7 pobeglih ruskih ujetnikov. Sneg je zapadel po gorah in zato divjačina sili v ravnine in z njo vred tudi ubegli Rusi, ki so se dozdaj klatili po gorovju. Tatvine se vedno bolj množijo. Kure izginjajo kar ob belem dnevu. Tatovi so vlomili tudi v nemško planinsko koč na Uršulski gori.

Kotlje. (Slaba vest.) Kakor smo poročali, je bil v Roženkovi žagi ukraden 14 m dolgi gonilni jermen. Zdaj se je jermen naenkrat zopet znašel v žagi — razrezan na male kose. Manjka ga 3 metre. Najbrž je tatove nagnala slaba vest, da so jermen zopet prinesli nazaj ali pa se niso čutili s svojim plenom dosti varne, ker orožniki pridno stikajo za njimi.

Želinje pri Velikovu. (Žalosten pogreb) smo imeli 16. t. m. na Želinjah. Devetnajstletni mladenič Jožef Schmiedmaier, delavec v tovarni na Mostiču, se je bil 14. t. m. v tovarni ponesrečil do smrti. Ker je pri električni centrifugi preveč gnalo iskre, hotel je tok izločiti in je tudi še storil to, zraven pa ga je močno vrglo nazaj in je bil v par trenutkih mrtev. Prepeljali so ga v Trušnje, kjer je stanoval pri svojih starših. Kot delavec je bil oproščen vojaške službe, ga je pa tukaj dohitela neizprosna smrt. Tovarniško ravnateljstvo s tukajšnjimi delavci se je udeležilo pogreba. Izjubi Jožef, počivaj v miru!

Želnje pri Velikovu. (Roparja) so napadli tukajšnjega zidarskega mojstra Franja Klacerja v Trušnjah. Ko je 11. t. m., ob 10. uri ponoči, hotel z doma na vlak v Sinčovas, napadejo ga na cesti spodaj pod Užnikom proti St. Rupertu nenadoma od vzadi trije, ga vržejo na tla in pristiskajo nanj. On pa, močan človek, se jih otrese in s kolom, ki jim ga je izvil, bije na vse strani. Kam je padlo, ni nihče povedal, pa tudi on je dobil precej bunk po glavi. Vsled tega se vrne počasi nazaj v Trušnje, pa na „keri“, kakor se pravi, razpotju pri Trušnjah, sta ga že čakala dva, ki sta ga najbrž po bližnici prehitela, in sta ga zopet vrgla na tla. Pa on se jima zopet izvije in se jih srečno otrese ter se tako okoli polnoči vrne v Trušnje brez večje škode. Udarec pa, ki ga je bil dobil s kolom vzadi za tilnik, bi bil lahko smrtonosen, ko bi bil nižje padel. Želimo g. mojstru, ki je že nekatero nevarnost prestal — z zvonika strehe je že letel navzdol, pa se grede vlovil — da bi se vseh nevarnosti srečno otesal do skrajnih mej svojega življenja. — Kar pa se tiče napadalcev, ni mogel prav nikogar spoznati, ker ni nihče zinil besede. Pot od Trušenj do Užnika je samotna in precej pusta, gre ob gozdu in po gozdu. Bo treba previdnosti.

Pogorje pri Baškem jezeru. (Samomor.) 16. t. m. se je tukaj z lizolom zastupila 24letna Terezija Huber, rojena v župniji Domačale. Izpila je približno 1/4 l lizola in je šla nato še k sosedovim in povedala, kaj je storila. Kmalu nato je izgubila zavest. Nazaj domov so jo moralisti. Hoteli so jo spraviti v bolnišnico, pa je že med potom umrla na kolodvoru v Beljaku. Tam so jo tudi pokopali. Že s 14. letom je odšla z doma, služila v velikih mestih, bila pri gladišču, živela v Gradcu, na Nemškem, Hrvaškem, ob Primorju. Za cerkev in molitev ji ni bilo, vendar je, kakor pravijo, predno je padla v nezavest, še želela duhovnika. Zadnje mesece je živela pri svoji sestri brez posebnega opravila. V skromnih razmerah ni več mogla tako živeti kakor prej. Izostali so tudi denarni prispevki, ki jih ji je pošiljal neki stotnik. Zvedela je baje tudi, da je ta padel na bojišču. Zadnji čas je opazila sestra na nji znamenja, ki so mejila na nenormalnost. O svoji nameri je večkrat govorila, in kakor je sama pravila, se je že prej enkrat zastupila s sublimatom, pa so jo rešili. Ko si je tedaj spet opomogla, da je bila vesela, da je še ostala pri življenju. Topot je svojo strahotno namero izvršila temeljito. Da bi ji bil Bog milostljiv!

Loče pri Beljaku. 18. t. m. je imela pri nas Zilska Marijina družba svoj praznik. G. dr. Arnejc so imeli že dopoldne pridigo in popoldne nagovor na družbo. Prišli so tudi voditelj družbe g. župnik Meško z Zile. 10 jih je bilo na novo sprejetih. Potem je bil še izvenckrven shod, kjer so g. škof. voditelj govorili o samozatajevanju kot o velikanski sili. Govorili so o tej človeški naravi zoprni stvari tako zanimivo, da smo poslušali in poslušali in bi bili še dalje poslušali, če bi bili še dalje govorili. Kakor pevec v 118. psalmu s pridržano sapo in z odprtimi ustmi. Zdaj je bil na licih in na ustih smeh, zdaj zopet globoka resnoba in tišina; ves čas pa napeta pozornost in zanimanje ter tiho ali glasno pritrjevanje. Nisem še bral knjige ali čul govora, ki bi tako dobro pogodil način razpravljanja o tem predmetu. Tu ni bilo nič suhoparnega, abstraktnega, nič votlodonečega. Vse je bilo nazorno, jedrnat, praktično, živo, iz življenja za življenje. Ampak človek mora take reči večkrat slišati ali brati in premišlevati, da se ga primejo. Tudi je govorjeni govor omejen le na malo množico poslušalcev. Če bi nam g. doktor te stvari napisal, kako hvaležno, koristno in plodonosno delo bi bilo to. Kar ni, še lahko se zgodi, je dejal Matija Valjavec. — Mladi posestnik Martinjakove kmetije ob Baškem jezeru je svoje posestvo prodal nekemu nadporočniku — nedomačinu. Nekateri mislijo, da je boljši denar, ker se zdaj svet lahko drago proda; drugi pa so mnenja, da je boljši grunt, ker ohrani trajno svojo vrednost. Kdo ima prav, bo pokazala bodočnost. Jaz si že zdaj upam trditi, da drugi.

Sinčavas, 24. nov. (Zavrtili ljudje.) Med ljudmi je žalibog še nekaj takih, ki ne vedo, kaj je vojska. V listu „Bauernzeitung“ se hujuje nekdo iz Sinčevasi, ki pa ni iz Sinčevasi doma, in povprašuje tam, ali ne dobiva poslovodja Gospodarske zadruga, g. Novak, ki zdaj posluje kot komisijonar vojno-žitno-prometnega zavoda, za nalaganje krompirja v železniške vozove svoje plače, ko morajo kmetje biti zraven rokodelci, in mora li samo neumni kmet delati? Dostikrat pripelje krompir kak otrok, ali kaka ženska, potem pa naj ta naloži 10 stotov krompirja v vagon? Vojno-žitno-prometni zavod naj napravi tukaj red. „Bauernzeitung“ je tako dostojna, da pove dotičnemu, ki sam sebe imenuje „der dumme Bauer“, ker pač sebe najbolj pozna, da je v krompirjevi uradni ceni všteto nalaganje v železniški voz, in da komisijonar ne dobi za nalaganje nobene plače. Nekoliko pa se mora stvar vendar le pojasniti: Bilo je zadnje dni meseca oktobra; ljudje so trumoma vozili in dobri našinci seve mirno nalagali blago v železniške vozove, drug za drugim, kakor je pač na železnici mogoče. Poslovodja me pozove, naj pridem na kolodvor gledat, in glej tukaj je, ne morda kak otrok, ne kaka ženska, marveč krepak ded liberalne vrste, ki razgraja z g. Novakom, da on ni dolžen sam nakladati, niti ni dolžan prinesiti s seboj koš za nalaganje, da bo zvrnil krompir pred vagon, pa ga naj naloži kdor hoče. G. Novak mu je z neskončno potrpežljivostjo razlagal, da je Zadruga na svoje stroške postavila k nakladanju dva svoja delavca, da pa je bil en Rus ravno ta dan odpoklican, da je Zadruga dajala zraven koše, pa enega so ljudje strgali, drugega je nekdo ukradel; naj si torej kmet koš izposodi od sosedu, ki ga ima na vozu, ali pa naj nalaga v zaboj, ki je bil pripravljen za to. Vse ni pomagalo nič, nazadnje sem mu moral pač povedati, naj potem, ako noče nakladati, dene svoj krompir kamor hoče, če ga zvrne pred železniški magacin, nas to ne briga nič. Jaz sem potem odšel, krompirja ni zvrčal pred vagon, marveč ga je lepo na-

ložil; ali potem je letel, h komu, ne vemo, da je dal g. Novaka v svoj list. Takim ljudem bi bilo le želeto, da bi morali za par mesecev v strelski jarek, ali pa v mesto, kjer morajo ljudje, in sicer zelo gosposki ljudje, gospe, otroci in gospodične ure daleč hoditi na kmete in nositi ljubi krompir na hrbtni domu. Povedati pa se mora, da takih surovih komedij ne delajo naši dobri Slovenci, ki vedo, da ljudstvo v mestih strada in težko plačuje potrebna živila, tudi jih ne dela ponemčeni večji posestnik, ampak le tisti malopomembni brezobzirneži, da se milo izrazimo, katerih je žalibog preveč med nami. Še enkrat moram naglašati, da je za nalaganje dajala Zadruga svoje ljudi na razpolago, da so pomagali, ne da bi bila k temu obvezana. Naša sosedu, nemška zadruga v Velikovcu, je morala razne nedostatke pri oddaji poravnati s tem, da je vsakomur odtegnila pri vozu krompirja za razne izgube 20 kilogramov, Zadruga v Sinčevasi pa ni odtegovala nikomur, ker je bilo njeno delo točno in natančno. Ne delamo očitkov sosedni zadrugi, ki nima sedeža ob železnici, kakor mi, pa ni mogla drugače; povedati pa moramo to, da vedo ljudje, da se tukaj dela točno in pošteno. Msgr. V. Podgorc.

Št. Rupert pri Velikoven. (Naznanilo.) V dneh 7., 8. in 9. decembra t. l. bodo se v tukajšnji župnijski cerkvi vršile splošno pristopne tri-dnevne duhovne vaje za tukajšnjo Marijino družbo, katere bo vodil izvrstni govornik č. g. dr. Gregor Rožman, profesor bogoslovja na Tanzenbergu. Vsak dan bodo dve pridigi in sicer dne 7. dec. zjutraj po svitni sv. maši, popoldne ob 3. uri, na Marijin praznik in v nedeljo pri navadni dopoldanski in popoldanski božji službi. Slovenska dekleta, pridite v prav obilnem številu!

Kotlje. Nevarno ranjen v prsi je bil na laški fronti g. učitelj — praporščak Ivan Kuhar. Dal Bog, da bi še okrevail!

Črna. (Naša železnica.) Kakšno veselje je zavladalo, ko smo zvedeli, da dobimo železnico! Mislili smo, da smo rešeni neznosnih prometnih razmer, ki so zavladale po začetku vojske. Pred vojsko je vozila pošta po dvakrat na dan, moglo se je voziti po 10 oseb za ceno po 1 K 20 vin. na Prevalje; sedaj vozi pošta samo enkrat na dan, peljati se morete k večjemu dve osebi za zvišano voznino. To je napredek. Pred vojno se je izvozček lahko dobil za 7 do 8 K do Prevalj, sedaj se komaj dobi voz in voznina znaša 16 K; poprej je vozilo dan na dan polno voznikov in z lahkoto si spravil svoje tovore na železnico ali dobil različno blago z železniške postaje. Sedaj pa ni konjev, ni voznikov, in težki vozovi ob cestah itd. rjavijo in trohijo, razno blago pa bi bilo komaj, da bi ga človek sam znosil 17 kilometrov daleč od železnice. Namesto voznikov smo imeli večidel avtomobile, ki so deloma zelo dobro postregli glede osebnega kakor tudi blagovnega prometa. Toda razne zlorabe (prevajalske gospe in gospodične so se vsak dan za špas vozile v Črno) so osebni promet z avtomobili popolnoma onemogočile, in tudi blagovni promet je vojaška oblast zelo omejila. In tako lahko rečemo, da smo od svetovnega prometa skoro popolnoma odrezani. Toda kakšno razočaranje zaradi toliko pričakovane železnice! Vojaška oblast hoče zgraditi čisto navadno vojno železnico, ki bo vozila samo svinec. Proga je že izmerjena in z delom so že začeli. „Ves up je šel po vodi,“ moramo reči sedaj Črnjani in Možičani. Prizadete občine se naj za zadevo zavzamejo!

Žabnice. Pri poročilu o škodi v Kanalski dolini v „Miru“ je izostalo, da so tudi Žabnice po obstreljevanju močno trpele, da je ubilo ljudi in živino. Prosimo oblasti in naše poslance za pomoč beguncem in so poprave pri nas kot dru-

god nujno potrebne. Lužnica ni pravilno, ljudstvo izgovarja Lužice, na Lužicah, na Ukvah.

Koroški gospodar.

Veljavnost kart na sladkor in dodatke za november je deželna vlada podaljšala do 15. decembra, ker zavoljo prevoznih težav sladkor za mesec november še ni došel. Deželna vlada je v smislu odredbe c. kr. urada za ljudsko prehrano z dne 8. 11. 1917, št. 104.590, odredila, da se poleg otrok do dopolnjenega 5. leta od 1. decembra naprej tudi nosečim in doječim materam ne skrajša dovoljena mesečna množina sladkorja, ampak dobé polno kvoto, do katere so imele do 1. oktobra t. l. pravico.

Veljavnost kart na milo (žajfo) za prvo perijodo (avgust do novembra 1917) je podaljšana do 15. decembra, ker zavoljo nezadostnega dovoza mila in pralnih sredstev ni bilo mogoče kart uporabiti.

Listnica uredništva.

Gg. podlistkarje prosimo potrpljenja. Na vrsto morejo priti le najaktualnejši podlistki. Upamo, da se nam bo z novim letom dalo na razpolago več prostora, če bodo le količkej pripuščale to razmere v tiskarni, ki nima dovolj stavcev. Do tedaj pa prosimo vse somišljenike, da za list pridno agitirajo.

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjah.

Odgovorni urednik: **Otmar Mihálek**.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Meščan
in kmetovalec
zavarujeta posestvo in obrt
zoper vse sovražne uničevalne namene

če podpišeta

7. VOJNO POSOJILO!

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plašče za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kelihe, ciborije, monštrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi **oddelek za paramente Jožefovega društva v Celovcu.**

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu

sprejema prijave na

sedmo 5½% avstrijsko vojno posojilo

po objavljenih pogojih, tako da stane nominalnih K 100.—:

I. davka prosto 5½% amortizacijsko državno posojilo K 91.54;

II. davka proste 5½% dne 1. avgusta 1926 vračljive državne zakladnice K 94.—.

Vrednostni papirji avstrijskega vojnega posojila se sprejemajo v brezplačno shrambo in upravo.

9. c. kr. avstrijska razredna loterija.

Glavni dobitki: K 700.000.—, K 300.000.—, K 200.000.—, K 100.000.—, K 80.000.—, K 70.000.—, K 60.000.—, K 50.000.—, K 40.000.—, K 30.000.—, K 25.000.—, K 20.000.— itd.

Cena srečk v I. razredu: $\frac{1}{1}$: K 40.—, $\frac{1}{2}$: K 20.—, $\frac{1}{4}$: K 10.—, $\frac{1}{8}$: K 5.—.

Žrebanje I. razreda: 12. in 13. decembra 1917.

Srečke prodaja

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu, Kolodvorska cesta 25.

➡ Za zunanja naročila zadostuje dopisnica. ⬅

Ženitvena ponudba.

34 letni mladenič, sveden Slovenec, sedaj črnovojniški delavec na železnici, ki ima malo posestvo, išče v sorho ženitve dekle, ne čez 25 let staro, slovenskega značaja, ki bi imelo par stotakov dote ali malo posestvo. Ponudbe, če mogoče s sliko, katera se vrne, na upravnništvo lista „Mir“ v Celovcu pod šifro: „Vojna sreča“.

500 kron

Vam plačam, če moj pokončevavec korenin „Ria-Balsam“ ne odstrani Vaših kurjih oboč, bradavico in trde kože v treh dneh brez bolečin. Cena lončku z zajamčujočim pismom K 275, 3 lončki K 550, 6 lončkov K 850. — Na stotine zahvalnih in priznanih pism. — Kemény, Kaschau (Kassa) 1, poštini predal 12/597 (Ogrsko).

Harmonij se takoj kupi. Ponudbe na uredništvo „Mira“.

Kuharica, ki bi bila tudi organistinja, dobi dobro službo v župnišču na deželi. Več pove uredništvo „Mira“.

Jabolčnik, hruškovec, domač sir, čebulo, jajca in živila, ki niso pod zaporo, kupuje v vsaki množini hotel Trabesinger na Velikovski cesti v Celovcu. Podpirajte domač zavod!

100 litrov zdrave domače pijače osvežujoče, dobre in žejno gaseče si lahko vsak sam priredi z malimi stroški. V zalogi so snovi za: ananas, jabolčnik, grenadino, malinovec, poprova meta, muškatelec, pomerančnik, dišeča perla, višnjevec. Skaziti se ne more. Ta domača pijača se lahko pije poleti hladna, pozimi tudi vroča namesto ruma ali žganja. Snovi z natančnim navodilom stanejo K 12.— franko po povzetju.

JAN. GROLICH, drožerija pri angelu, Brno 638, Morava.

500 kron v zlatu

Če ne odstrani krema Grollich z zraven spadajočim milnim praškom vse solne pege, maroge, solne opekline, ogrce, obrazno rdečico itd. in ne ohrani kože mladostno svežo in nežno. Cena K 6.65 s poštnino vred. 3 porcije stanejo K 17.—, 6 porcij K 32.50. Vse brez kakih nadaljnjih stroškov. — Naslov za naročila:

JAN. GROLICH, drožerija pri angelu, Brno 638, Morava.

Diamanti za rezanje stekla.

Diamantov za rezanje stekla morem sedaj le št. 4 po K 1170 in št. 5 po K 16.— oddajati, ker je privoz diamantov prekinjen in se dobi surovina le prav težko in po prav visokih cenah. Povzetna poštnina stane 85 h. Za resno in solidno blago jamči

Jan. Grollich, drožerija pri angelu, Brno 638, Morava.

Framydol je sredstvo za pomlajenje las, ki rdeče, svetle in sive lase in brade za trajno temno pobarva. 1 steklenica s poštnino vred K 270.

Rydyol je rožnata voda, ki živo pordeči blede lica. Učinek je čudovit. 1 steklenica s poštnino vred K 245. — Povzetje 55 h več. — Naslov za naročila:

JAN. GROLICH, drožerija pri angelu, Brno 638, Morava.

Zavarovalni oddelek.

C. kr. avstrijski sklad za vojaške vdove in sirote.

Najvišje pokroviteljstvo: Njegovo c. in kr. apostolsko Veličanstvo cesar KAREL I. in Njeno Veličanstvo cesarica in kraljica ZITA. Namestnika Najvišjega pokroviteljstva: Njegova c. in kr. visokost prejasni gospod generalni polkovnik nadvojvoda LEOPOLD SALVATOR in prejasna gospa nadvojvodinja BLANKA.

Podpisujte vojno posojilo!

Skrbite zase in za svoje drage!

Pristopite k vojno-posojilnemu zavarovanju!

V četrti zimski vojni stoje naši sinovi in bratje na bojišču. Njihovi oskrbi in varstvu je namenjeno vojno posojilo. Njim moramo sedaj pomagati.

Splošna brambna dolžnost na bojišču, splošna dolžnost podpisovanja v zaledju!

Vojna nam je prinesla splošno draginjo. Vojno posojilo pa odpravi vse posledice. Kdor podpiše vojno posojilo, olajša breme vsem, zmanjšuje draginjo ter nas bliža miru.

Mlačnež zavlačuje vojno, greši na splošnosti ter škoduje sam sebi.

Vojno posojilo je za vsakega posameznika najvarnejša in najboljša naložitev kapitala: za njo jamči vse premoženje v deželi, donaja najvišje obresti in je prosto vsakega posebnega davka.

Vsak je dolžan podpisati, kolikor je pač v njegovih močeh!

Vojno-posojilno zavarovanje je vsem kašipot.

(Zavarovanje se sklene potem pogodbe s c. kr. avstrijskim skladom za vojaške vdove in sirote s c. kr. priv. zavarovalno družbo na življenje „Avstrijski Feniks“ na Dunaju.)

Kdor hoče v bodoče hraniti, podpiše lahko veliko večji znesek vojnega posojila, kakor v resnici poseduje. Istočasno skrbi za ženo in otroke, za starše, sestre in brate. Vojno posojilo odplača po lastni izbiri v 10 do 20 letih.

Ako umre — pa bilo kadarsibodi — tedaj prejmejo njegovi nasledniki takoj polno vojno posojilo.

Zavarovanje je dostopno vsem v enaki meri: ljudstvu doma kakor tudi vojakom na bojišču.

Sklad za vdove in sirote, kateremu je zaupano volilo naših junakov, ne sme tudi danes držati križem rok; gre pač za to, da čez žrtve in bremena vojne sezidamo pot novi močni očetjavi za blaginjo in prostost naših vnukov!

Zato tudi vabimo: Stopite vsi v naše vrste! Podpisujte vojno posojilo!

Predsedstvo

c. kr. avstr. sklada za vojaške vdove in sirote.

Najvažnejše koristi:

1. Nizki prispevki brez razlike starosti; sprejem od 15. do 60. leta.

2. Popolna veljavnost zavarovanja tudi v slučaju smrti v vojni.

3. Popolni obrestni dobiček vojnega posojila za podpisovalca.

4. Nezapadlost hranilnih vlog od prvega trenutka.

V slučaju 10 letnega odplačevanja se plačuje za podpisovanje in zavarovanje zneska K 1000.— vojnega posojila mesečno samo K 6.80; v slučaju 20 letnega odplačevanja pa samo K 3.10.

Sprejem brez zdravniške preiskave pri zavarovanjih do 5000 K. Pri višjih zavarovanjih zdravniška preiskava in posebni pogoji.

Vojno-posojilno zavarovanje se lahko izvrši na:

a) VII. davka prosto 5 $\frac{1}{2}$ % državno posojilo. Najnižja zavarovalna svota K 500.—. Trajanje zavarovanja: Po volji podpisovalca 10 ali 20 let, a ne čez 70. leto starosti;

b) VII. davka proste 5 $\frac{1}{2}$ % državne zakladnice. Najnižja zavarovalna svota K 1000.—. Trajanje zavarovanja: 9 let, t. j. do leta 1926. (Leto zapadlosti drž. zakladnic.)

V slučaju b) se izplača nominalna vrednost državnih zakladnic podpisovalcu v gotovini po preteku zavarovalne dobe.

Zahtevajte posebna pojasnila o vojno-posojilnem zavarovanju z enkratno vlogo!

Pojasnila dajejo in ponudbe sprejemajo:

Deželna poslovalnica v Celovcu ter okrajne poslovalnice v Št. Vidu ob Glini, Špitalu ob Dravi, Beljaku, Velikovcu, Volšperku zavarovalnega oddelka c. kr. avstr. sklada za vojaške vdove in sirote in vsi davčni uradi in šolska vodstva.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavnica: K 10.000.000.

Rezervni zaklad: K 1.500.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun. Nakup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.

Srečke na obroke, promese k vsem žrebanjem.